

КНИГАТА

Вѣтъръ не съмъ, нито птица,
ни вълшебенъ конь крилатъ,
ни магесница, дечица,
съ чуденъ, искрящъ жезълъ златъ.

А съ крилетѣ чудни мои
азъ отвеждамъ ви навредъ:
ту въвъ змейови покои,
ту въ дворци — елмазъ и ледъ.

Съ васъ се спирамъ въ дънъ горитѣ
де не трепва нито листъ,
съ васъ отлитамъ надъ водитѣ
на балкански ручей чистъ.

Ей ви тукъ и после въ мигъ сте
надъ безкрайна морска ширь,
въ градъ далеченъ или гости
на разкошенъ царски пиръ.

Знамъ, познавате ме всички,
виждате ме всѣки день,
мъничкитѣ ви душички
пълни сж съ любовъ къмъ менъ.

Нора Генева

Илюстрация отъ В. Лазаркевичъ

ГАТАНКА

Пропукна се бѣлъ камъкъ,
не бѣ вода, ни пламъкъ,
най излѣзе юначе
съсъ червено калпаче:

сабя носи въ устата,
боздуганче въ краката,
сутринь вика на двора:
„Стига спяхте, бре хора!“

Що е то?

Асенъ Разцвѣтниковъ